

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 460/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, konajúcou advokátom a konateľom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd samostatne a v spojení s čl. 13 a čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/4 Gc 155/17/1000-7 z 30. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) samostatne a v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru konaním a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/4 Gc 155/17/1000-7 z 30. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ adresoval Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) žiadosť z 24. augusta 2017, ktorou žiadal predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V tomto podaní zároveň argumentoval, prečo má byť orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody ministerstvo vnútra. Uviedol, že napriek tomu ministerstvo vnútra uplatnený nárok sťažovateľa na náhradu škody postúpilo na generálnu prokuratúru.

3. Ďalej uviedol: *„Osobitnou súčasťou podania bola aj signalizácia na porušenie zákona Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, adresovaná Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, práve pre prípad, ak by Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na preskúmaný prípad neaplikovalo § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2008, podľa ktorého orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Sťažovateľ zároveň výslovne požiadal generálnu prokuratúru, aby ho o spôsobe vybavenia tohto podnetu v zákonnej lehote písomne vyrozumela ako aj o prijatých opatreniach súvisiacich nesprávnou interpretáciou a aplikáciou relevantných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho došlo k nezákonnému postúpeniu veci Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na generálnu prokuratúru. Sťažovateľova podstatná argumentácia bola založená na tom, že z dôvodu zákazu retroaktivity právnych noriem nie je možná aplikácia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... Generálna prokuratúra však podnet podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nechala úplne bez povšimnutia*

a touto zásadnou právnou otázkou a namietaným nezákonným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sa vôbec nezaoberala, čím došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 dohovoru (porušenie práva na účinný prostriedok nápravy).“

4. V ďalšej časti sťažovateľ uviedol, že generálna prokuratúra mu týmto postupom odmietla poskytnúť ochranu pred nezákonným postupom ministerstva vnútra. K tomu dodal: *„Sťažovateľ nielenže nebol upovedomený o spôsobe vybavenia svojho podnetu a o prijatých opatreniach súvisiacich nesprávnou interpretáciou a aplikáciou relevantných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho došlo k nezákonnému postúpeniu veci Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na generálnu prokuratúru, napriek tomu, že o to generálnu prokuratúru výslovne požiadal, ale v upovedomení... nedostal žiadnu odpoveď ani na svoje argumentácie, ktoré v podaní predostrel...“*

5. Sťažovateľ v podstate namietal tú skutočnosť, že keďže podľa jeho tvrdení nezákonné rozhodnutie v jeho trestnej veci, uznesenie vyšetrovateľa 4. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008, bolo vydané 8. decembra 2008, mal byť v jeho prípade uplatnený zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) v znení účinnom do 31. decembra 2008, podľa ktorého vecne príslušným orgánom vo veci sťažovateľom podaného návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom bolo ministerstvo vnútra, a nie ustanovenia uvedeného zákona účinného ku dňu podania jeho návrhu, teda k 24. augustu 2017, podľa ktorých je vecne príslušná generálna prokuratúra. Ďalej uviedol: *„Preto aplikovať ustanovenie § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z. z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 1. januárom 2013 (uznesenie o vznesení obvinenia bolo v prípade sťažovateľa vydané dňa 08.12.2008), by znamenalo pripustiť, že hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon*

č. 412/2012 Z. z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by popieral nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsobil by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity. Vzhľadom na to, že kritériá ustanovené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a že limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, keď (nezákonné) uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané pred dňom nadobudnutia ich účinnosti (t. j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 1. januárom 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 1. januárom 2013), všeobecné súdy v sťažovateľovej veci týmto nie sú viazané... Na základe uvedeného v sťažovateľovej veci nie je možná aplikácia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. z dôvodu zákazu retroaktivity právnych noriem. Orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2008 je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.“

6. Sťažovateľ namietol vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry, že v ňom nebolo vôbec reagované na ním uvedenú skutočnosť, že ak ministerstvo vnútra podaný návrh sťažovateľa na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom postúpi na generálnu prokuratúru, nedodržiac sťažovateľom už uvedené námietky týkajúce sa vecnej pôsobnosti, tak je potrebné to zároveň vnímať ako sťažovateľom podaný podnet generálnej prokuratúre v zmysle § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov voči postupu ministerstva vnútra.

7. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky svojim konaním a upovedomením zo dňa 30.11.2017, sp. zn. VI/4 Gc 155/17/1000-7 porušila základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru.

2. *Generálna prokuratúra Slovenskej republiky svojim konaním a upovedomením zo dňa 30.11.2017, sp. zn. VI/4 Gc 155/17/1000-7 porušila základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru, pretože sa v konaní a upovedomení zo dňa 30.11.2017, sp. zn. VI/4 Gc 155/17/1000-7 vôbec nijako ani okrajovo nezaoberala so signalizáciou na porušenie zákona Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, napriek tomu, že bolo veľmi podrobne skutkovo a vecne sťažovateľom predostreté, odvolávajúc sa aj na judikatúru ústavného súdu.*

3. *Ústavný súd prikazuje Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky napraviť nedostatky, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť upovedomenia zo dňa 30.11.2017, sp. zn. VI/4 Gc 155/17/1000-7 v časti signalizácie na porušenie zákona Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a upovedomiť sťažovateľa o spôsobe vybavenia podnetu – signalizácie na porušenie zákona Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky bezodkladne.*

4. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD. vedeného vo Všeobecná úverová banka, a.s., číslo účtu: SK73 0200 0000 0031 9665 2257.“*

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

11. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď

to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosc konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

16. Podľa čl. 34 dohovoru súd môže prijímať sťažnosti podané ktorýmkoľvek jednotlivcom, mimovládnu organizáciou alebo skupinou osôb, ktoré sa považujú za poškodené v dôsledku porušenia práv priznaných dohovorom alebo jeho protokolmi jednou z Vysokých zmluvných strán. Vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že nebudú žiadnym spôsobom brániť účinnému výkonu týchto práv.

17. Pokiaľ ide o podanú sťažnosť sťažovateľa, jej podstatou a predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľom uplatnený nárok na jeho ochranu voči konaniu a vydanému upovedomeniu generálnej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 307/2017).

20. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 67/2015).

21. Skutkové a právne závery, ku ktorým orgány verejnej moci pri aplikácii práva dospeli, tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 496/2017). Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu je súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie aj právo účastníka konania na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej či inej právnej ochrany. Nemusí však byť daná odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov.

22. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej prílohospel k záveru, že generálna prokuratúra sa zaoberala sťažnosťou vyčerpávajúcim spôsobom, zamietnutie žiadosti odôvodnila, čiže sa ústavne konformne s vecou vysporiadala. Postup zodpovedá tomu, že v prípade zákona o zodpovednosti za škodu ide v relevantnej časti o procesnoprávny predpis. Na túto skutočnosť mimochodom poukázalo aj samotné ministerstvo vnútra vo svojom prípise z 25. septembra 2017, ktorým bola žiadosť sťažovateľa postúpená generálnej prokuratúre na jej vybavenie. V relevantnej časti okrem iného uviedlo:

„Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky poukazuje na zákon č. 412/2012 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 412/2012 Z. z.“), najmä na ustanovenie § 4 uvedeného zákona. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky pre úplnosť dodáva, že zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia a nadobúda účinnosť od 01.01.2013. Vzhľadom na uvedené platí pre určenie príslušného orgánu zásada *lex posterior derogat priori* (neskorší zákon ruší skorší), čo je prejavom základnej zásady uplatňovanej v procesnom práve, podľa ktorej na procesné úkony v súdnom konaní sa zásadne aplikuje procesné právo platné a účinné v čase uskutočnenia procesného úkonu (II. ÚS 249/05). Podobný názor bol vyslovený aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2015, sp. zn. 8Cdo 289/2014.“ Generálna prokuratúra aj v zmysle už uvedeného postupovala v súlade s relevantnou právnou úpravou, ako to vyplýva aj z obsahu napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry, aj keď to úplne jasne nepomenovala. Výslovné nepomenovanie však nie je spôsobilé porušiť sťažovateľom namietané práva a slobody takou intenzitou, aby to malo za následok konštatovanie porušenia práv ústavno-právne relevantného charakteru. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (III. ÚS 150/2018). Ústavný súd dospel po preskúmaní sťažnosti a jej príloh k záveru, že generálna prokuratúra postupovala ústavne konformným spôsobom.

23. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra (III. ÚS 217/2018). Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného

práva na inú právnu ochranu nemožno samo osebe považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu... nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.) (III. ÚS 67/2015).

24. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 13 a čl. 34 dohovoru v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pretože ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry boli porušené práva sťažovateľa, s ktorých porušením spája aj porušenie práv podľa čl. 13 a čl. 34 dohovoru, nie je preto možné konštatovať ani porušenie týchto sťažovateľom označených práv.

25. Ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu o náhrade rozhoduje súd. Predbežné prerokovanie orgánu, ktorý koná v tej ktorej veci za štát, je len podmienkou pre uplatnenie práva pred súdom. Aj z tohto dôvodu ústavný súd konštatuje, že medzi sťažovateľom namietaným porušením ním uvádzaných základných práv a napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry absentuje relevantná príčinná súvislosť, preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju bolo potrebné odmietnuť.

26. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v sťažnostnom petite nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2018